

[Tønnesen.]

gende forhøjelser, men tværtimod kan se frem til, at de uanset indkomst kan forblive i de huse, de nu bor i. Vi synes for vores vedkommende, at det forlig, som vi er gået ind i og med til, bærer præg af fornuft, og det håber vi alle forstår. I hvert fald vil jeg gerne fra denne talerstol udtale, at det var det, der bar vores parti ind i folketinget: det var sund fornuft.

Henning Philipsen (SF):

Jeg vil gerne først vedrørende de 4 forslag, som jo er det reelle, der i øjeblikket ligger til behandling, sige, at vores stilling til såvel lovforslag som ændringsforslag jo fremgår af betænkningen, og jeg finder derfor ingen grund til at gentage dem her i denne debat.

Men jeg vil gerne gøre et par bemærkninger yderligere til det sekskantede forlig, der er indgået, og inden jeg gør det, må jeg måske have lov til et par enkelte polemiske bemærkninger.

Den første skal være til fru Kirsten Jacobsen, som jeg har på fornemmelsen næsten er ved at tilegne sig tvangsauktioner som en hobby. Det kan man naturligvis ønske fru Kirsten Jacobsen til lykke med, men jeg synes jo nok, at det i hvert fald for visse mennesker bliver en temmelig dyr hobby.

Må jeg dernæst gøre et par kritiske bemærkninger om, jeg havde nær sagt både svangerskabet og fødslen af dette forlig og den måde, svangerskabet forløb på, og måske i lige så høj grad den måde, hvorpå forliget blev født, nemlig denne efter min mening — nu skal jeg prøve på at være blid — mere end urimelige behandling, man har givet det boligudvalg, som er nedsat af folketinget. Når jeg siger det, siger jeg det bevidst, fordi jeg synes, det simpelt hen er en uanstændig måde, hvorpå man har behandlet partier, som tilfældigvis ikke var involveret i disse 6 parti-forhandlinger. Og jeg vil gerne understrege, også i fortsættelse af det, som hr. Kaj Hansen tidligere sagde, og som jeg synes er ganske rimeligt, at jeg skulle da være den sidste til at bebrejde andre partier, at man forhandler direkte om at nå til en politisk løsning, f. eks. i dette tilfælde på det boligpolitiske område, men jeg finder det uanstændigt, at man simpelt hen i den grad tilsidessætter det boligudvalg, som dette folke-

ting har nedsat, og sjofler det på den måde, som man har præsteret det her.

Jeg synes, det først og fremmest er udvalgets formands ansvar; det ansvar kan han ikke løbe fra, og vil han løbe fra det, er der en næstformand, som må tage det på sig. Men jeg synes godt, jeg vil påtale dette; det er en uanstændig behandling at give andre partier. Det er ikke, fordi jeg sådan set føler nogen særlig tilskyndelse til at deltage i disse forhandlinger, men jeg erindrer, at vi prøvede at lave et boligforlig sidste år, hvor vi kørte det hele i udvalget, indtil partier brød af og sagde: nu vil vi ikke være med. Det er i orden, så må de, der bagefter er enige om, hvad der skal laves, gå hen og sætte sig sammen. Men forhandlingerne bør stadig væk efter min mening foregå i udvalget, når det er udvalgets regie, de skal foregå i, og ikke på den måde, som man har præsteret det her.

Højdepunktet af det hele er, at da vi var færdige i aftes og boligudvalget endelig kunne træde sammen, fik alle vi øvrige dette forlig her, og det er i orden, men ét parti, som slet ikke havde deltaget i nogen som helst af forhandlingerne, nemlig det kommunistiske parti, dets repræsentant, måtte opleve først at få sine papirer hernelde om morgenen i og med, at dette parti også skulle forberede sig til behandlingen af disse sager her i dag. Det forekommer mig at være en uanstændig behandling, som jeg ikke ville finde mig i, og jeg forstår derfor særdeles godt den måde, hvorpå det kommunistiske partis repræsentant reagerer.

Så har jeg en enkelt bemærkning til hr. Tønnesen, som karakteriserer vores ændringsforslag som paradeforslag, og det har hr. Tønnesen naturligvis lov til at gøre. Hvis hr. Tønnesen havde læst de henvendelser fra Boligselskabernes Landsforening, som ganske klart dokumenterer behovet for flere penge til det nødlidende byggeri ud over de 100 mill. kr., der nu er tale om her, ville hr. Tønnesen ikke have haft grund til at hævde, at det er et paradeforslag. All right, det kan han fortsætte med at gøre, og så kunne han naturligvis spørge sig selv, hvad man skal karakterisere hele boligforliget som — det er naturligvis en forestilling, man kan gøre sig.

Men må jeg dernæst sige, at det jo nu er anden gang, socialdemokratiet indgår forlig